

Må jeg minde om de fire kerneområder, som indtager en central plads i regeringens vision for det holdbare samfund? Og må jeg minde om den praktiske håndtering, vi er i fuld sving med på de fire kerneområder?

Det bringer mig over i fru Ulla Tørnæs' kritik af sygehusvæsenet. Jeg synes, fru Ulla Tørnæs i kritikken er meget barsk her. Hvis jeg var sygeplejerske, læge, portør eller sygehjælper, ville jeg simpelt hen blive frygtelig ked af det. Jeg synes, at sygehusvæsenets øjeblikkelige karakteristika fortjener bedre.

Jeg er nødt til at sige, at hvis vi ser på sygehusvæsenet i dag, så er der meget, der kan gøres bedre. Men det hører også med, som fru Pernille Blach Hansen var inde på, at vi tager os af mange flere patienter i dag, end vi gjorde tidligere, at vi får helbredt mange flere patienter i dag, end vi gjorde tidligere, at vores kræftbehandlingsplan så småt er ved at blive fuldt iværksat nu – der kommer mere til, men det skal vi nok tage os af; det har vi aftalt med amterne – at vores hjerteplan fungerer i dag, at ventetiderne faktisk er forkortet i størrelsesordenen 20 pct., at vi nu i mit oplæg på regeringens vegne forleden understreger, at når egen læge har henvist en patient til sygehusbehandling, til undersøgelse, så skal det ske inden for 8 dage, at medicinske afdelinger skal lægge en plan for undersøgelse, behandling og pleje inden for det første døgn, efter at man er kommet ind på sygehuset, at alle patienter skal have en sundhedsfaglig kontaktperson, der kan følge én igennem forløbet, at psykiatriområdet yderligere skal forbedres, at alle senest ved udskrivningen skal have en genoptræningsplan især for ikke mindst ældre mennesker, og at genoptræning for svært hjerneskadede skal styrkes med centre både øst og vest for Storebælt, og endelig at der skal ske en modernisering af alarmcentraler og akutberedskab.

Så fru Ulla Tørnæs må have mig undskyldt. Vi er faktisk meget konkrete, og vi har en række vigtige visioner. Vi synes, vi har så meget arbejde, der skal gøres, at der er rigelig plads til gode aftaler og forhandlinger – også med fru Ulla Tørnæs' parti.

Så var der selvfølgelig en diskussion om skatte trykket, og når fru Ulla Tørnæs nu udtrykker sig så absolut, kan jeg jo ikke lade være med lige at erindre om et par kendsgerninger. Jeg er nødt til at sige, at tanken om skattestoppet er ikke så klog, som den muligvis er tænkt. På længere sigt risikerer vi med et skattestop at un-

dergrave finansieringen af velfærdssamfundet, fordi den reelle værdi af de faste afgifter vil blive udhulet af prisudviklingen. Venstres skattestop risikerer derfor at forvride vores skattesystem i en uheldig retning, således at det reelle fald i afgifter risikerer at skulle afløses af en stigende personbeskatning, og det var vel næppe det, man gerne ville tilstræbe. Et skattestop forekommer at være for stift i det dynamiske samfund, og det er stadig for os uklart, hvordan det så i øvrigt skal administreres.

Jeg skal så slet ikke gå ind i diskussioner om skatte trykkets stigning, for det vil Venstre ikke være tjent med. Skatte trykket steg faktisk markant i de forgangne 10 år under en anden regeringsfarve, end det har gjort i de forgangne 7½ år, hvor vi i det store og hele har holdt os på et stabilt skatte tryk. Men lad tallene nu bare ligge lige nu. Lad mig slutte mine bemærkninger til fru Ulla Tørnæs' indlæg på den indenrigspolitiske front med børnepasningen, med pengene, der skal følge barnet og patienten:

Det er jo et tema, vi har diskuteret før, og derfor er jeg nødt til at præcisere det endnu en gang, når det gælder pengene, der skal følge barnet, og alternative behandlingsmuligheder for patienter i det offentlige sygehusvæsen. Hvis vi nu bare tager pengene, der skal følge barnet: Jeg synes, jeg må slå fast, at hvis det forslag blev til noget – og jeg betvivler sådan set ikke Venstres gode intentioner og de målsætninger, man har, problemet er bare, at det virker modsat – så ville det betyde, at alt for mange kvinder enten ville blive i hjemmet eller ville gå tilbage til hjemmet, og det er jo det modsatte, vi har brug for i det moderne samfund. Vi har brug for så mange mennesker i arbejde, vi overhovedet kan få, for deres egen skyld, og for at vores velfærdssamfund kan fungere. Vi har også brug for, at vores samfund får øgede skatteindtægter i de kommende år for at finansiere vores service og vores velfærd, og det kan man kun få gennem en øget beskæftigelse.

Derfor vil vi komme i den modsatte situation, hvis Venstres forslag blev en realitet, og dertil kommer så noget andet, som er dybt beklageligt, hvis det blev en realitet: Mødrene måtte jo i så fald betale dobbelt for at komme tilbage til arbejdsmarkedet, dels daginstitutionsbetalingen, dels den skattefrie eller skattebetingede betaling, som det offentlige yder.

Man har et mål, men det er rent faktisk det modsatte, der bliver resultatet, hvis forslaget her blev en realitet, og det er derfor, vi synes,